

Snöröjning och vadmal

Kerstin Lindström ställer ut på Galleri Alva

En grop i TavelSJö utanför Umeå är utgångspunkten för Kerstin Lindströms utställning "Habitat" på Galleri Alva i Norrlands universitetssjukhus. Det sägs inte hur stor gropen är och vilka livsbetingelser som finns där. Men här förklaras att ordet Habitat, som lånats från biologin, betecknar den miljö där en växt- eller djurart kan leva. En livsmiljö, lämplig för artens överlevnad, alltså.

Lindströms Habitat byggs upp av ull och ylle. Bärande arbeten i utställningen är gjorda av vadmal, det förtätade, värmande och vattenavstötande ylletyg, som vi nordbor iklätt oss sedan tusentalet, minst. Till skillnad från andra finare yllekvalitéer går vadmal att framställa av fårull från våra nordliga trakter. Vad kan man mer begära? Jo, en vadmalsstamp bör finnas tillgänglig i ens omgivning för att produktionen ska komma igång. Lindström bygger små och stora tredimensionella verk av denna livsuppehållande vadmal, som är plisserad och färgad i *Habitat I*. I en serie mindre arbeten kombineras vadmal med järnplåt på ett mer redovisande sätt, som i gamla tiders häftade buntar av provtyg. Lindström använder det mångtydiga ordet "Adapt" och "Adapater" i titlar på fem fotografiska bilder med obearbetad, långfibrig ull samt ett objekt där ull vilar på en sockel; en sockerlåda i trä. Allt detta hänger ihop som ett slags textil Arte Povera.

Textila verk har ofta en småskalig dimension där man kan nöja sig med tilltalande och välgjorda detaljer. Bokstavligen grota ner sig. Men hos textil finns också en monumental möjlighet som vissa konstnärer valt att renodla. Så gjorde de banbrytande tidigare östeuropeiska konstnärerna Magdalena Abakanowicz och Peter och Ritzzi Jacobi på 70- och 80-talen. De använde också, i likhet med Lindström, mindre förfinade textila material. Sisal, hampa och i paret Jacobis fall, getragg från rumänsk landsbygd. Christian Boltanski har gjort stora installationer av textilt industriavfall. Han har gått tillväga som de samtida jordkonstnärerna men valt att arbeta med textilt spill i stället för sten och grus.

På Galleri Alva hade jag gärna bytt bort några av de mindre verken i ull och mattor mot mer av tyngden och allvaret hos vadmalen i *Habitat I*. Det väcker impulser hos mig. Jag hade velat se mer av detta. Men Lindström för in ytterligare ett element i galleriet, vilket skapar en vacker och kraftfull kontrast till den textila fonden. I en snöig video ser vi hur två män tar sig fram med en snöslunga framför en snöig stugvägg. För en kort stund blommar det i grönt och rosa kring den varma stugväggen. Därefter fortsätter den eviga snöröjningen framför den röda stugan. Habitat är nyckelordet i utställningen. Jag blir alltid överväldigad när någon gör konst av mödor, som är nödvändiga betingelser och som delas av människor som lever i norr. Männen med snöslungan jobbar sig fram någonstans vid vägs ände. Det är därför synd att videon delar titel med ett helt annat känt konstverk av en annan svensk konstnär. Jag utelämnar därför titeln i denna text.

Vadmal och snöröjning kan vara grundförutsättningar i trakter i norr. Kanske även i gropen i TavelSJö, som uppges vara konstnärens utgångspunkt. Känslan av omsorg och gemenskap uppstår ur Kerstin Lindströms textila arbetsprocesser. Det gäller i hög grad hennes fortlöpande performance med stickning, *In Our Time*, där stickkunniga möts på

VOLYM

olika platser i världen i ett kollektiv handarbete. På Galleri Alva finns dokumentation från detta pågående projekt. Här kan man säga att de enskilda textila detaljerna osökt förenar sig till något storskaligt och monumentalt.

Text och foto: Margareta Klingberg

Volym 2018-03-20